

# РЕШЕНИЕ

№ 4532

гр. София, 07.07.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,**  
в публично заседание на 30.06.2021 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Вяра Русева**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **2904** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 215, ал. 4 от ЗУТ.

Образувано е по жалба на П. С. В. срещу Заповед № РВТ21 РД09-6 от 3.02.2021 на кмета на СО, район В. с която на осн. чл.194, ал.1 от ЗУТ е наредено на собствениците на поземлени имоти с посочени идентификатори, между които и този притежаван в съсобственост от жалбоподателя /68134.1935.1012/ да осигурят свободен достъп до имотите за осъществяване дейности за временно отводняване на улиците „Дрян“, „Абанос“ и „Г.“, м. „Гърдова вада“, район В. и на засегнатите прилежащи имоти.

Жалбоподателят развива съображения за незаконосъобразност на обжалваната заповед в ЧАСТТА с която му е наредено да осигури свободен достъп през съсобствения му имот. Твърди се, че административния орган не е изпълнил задължението си по чл. 26, ал. 1 от АПК за уведомяване на собственика на имота за започване на административното производство. Обосновава съображения, че не се касае за неотложни действия. За изкопните работи, описани в заповедта не бил съгласувано със „Софийска вода“, не било ясно къде ще отидат отводнените води. Оспорва констатациите, че колите на „Пожарна и аварийна безопасност“ нямали достъп до наводнените имоти, и че имало поройни валежи. Заповедта съдържала неверни твърдения. Описаните изкопни работи изисквали издадено разрешение за строеж. Поддържа и нищожност на оспорения акт, поради липса на компетентност. Моли да се отмени заповедта. Претендира разноси.

Ответникът- Кметът на Столична община, район В. в с.з. чрез процесуалния си представител излага доводи за неоснователност на жалбата и моли да се отхвърли. Претендира юриск.възнаграждение.

СГП редовна призована не изпраща представител и не взема становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, като взе предвид доводите и възраженията на страните и прецени относимите доказателствата по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

По повод многобройни молби , заявления и сигнали, длъжностни лица-експерти при район В., СО са извършили проверка по документи и на място съвместно с експерти от дирекция „Аварийна помощ и превенции“, СДПБЗН и Софийска вода и са констатирани, че сгради, намиращи се в имоти на [улица] [улица] др имоти и улиците Дрян, Абанос и Г. са наводнени, застрашена е носещата конструкция на сградите, улиците са непроходими, повишило се е нивото на подпочвените води, естественото оттичане на повърхностните води е прекъснато. За резултатите от проверката е съставен констативен протокол от 26.01.2021г.

Въз основа на съставения констативен протокол е издадена оспорената в настоящото производство Заповед № РВТ21 РД09-6 от 3.02.2021 на кмета на СО, район В. с която на осн. чл.194, ал.1 от ЗУТ е наредено на собствениците на поземлени имоти с посочени идентификатори, между които и този притежаван в съсобственост от жалбоподателя /68134.1935.1012/ да осигурят свободен достъп до имотите за осъществяване дейности за временно отводняване на улиците „Дрян“, „Абанос“ и „Г.“, м. „Гърдова вада“, район В. и на засегнатите прилежащи имоти.

Ангажирани са по делото доказателства- копие от нотариален акт № 68 том I, рег. № 1094, дело 60 / 2017г удостоверяващ съсобственост на жалбоподателя на ПИ /68134.1935.1012/ визиран в оспорения акт.

Съдът, в резултат на извършената служебна проверка в изпълнение чл.168 АПК относно законосъобразността на оспорения административен акт, по отношение на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК, установи от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата, съдът се е произнесъл с определение от 13.04.2021г –л. 115 от делото, доводите по които не следва отново да преповтаря.

Жалбата е процесуално допустима, подадена е от адресат на оспорения акт.

Противно на доводите в жалбата, Заповедта е издадена от компетентен орган-кметът на СО, район В., в рамките на делегираните му със Заповед № РВТ17 РД09-622/ 19.06.2017г, (т.5.11) /л. 92 и сл./ правомощия за издаване на заповеди на осн. чл.194, ал.1 от ЗУТ, тоест, оспорената заповед е издадена при наличието на надлежно предоставяне на функции по ЗУТ и в законоустановена писмена форма, посочен е издателят на заповедта, адресатите, строителните работи които следва да се извършат. Разписаната в чл. 194, ал. 1 от ЗУТ мярка води до ограничаване на правото на собственика на имота да го ползва по предназначение в пълен обем, поради което в заповедта задължително следва да бъдат посочени характера и обема на строителните работи, които следва да бъдат извършени, срока на приключване на същите и последиците при евентуални вреди. Този извод е следствие от смисъла на понятието "свободен достъп", вложен в разпоредбата, което се отъждествява с правото да се ползва за определен период от време чуждия имот за постигане на целите, визиран в правната норма. В настоящият случай това изискване е спазено, тъй като в заповедта

изрично е посочен, както обема на строителните работи, така и срокът на разрешеното право на свободен достъп, а именно: до 31.05.2021г.

Не се споделят и доводите за допуснати съществени нарушения на административно производствените правила обуславящи отмяна на процесната заповед само на това основание. Действително, по делото не са налице данни за изпълнение от страна на административния орган на задължението му за уведомяване по чл. 26, ал. 1 от АПК. Това нарушение в конкретния случай обаче не би могло да бъде квалифицирано като съществено, доколкото изпълнението на това задължение не би довело до постановяването на акт с различно съдържание от издадения. Правото на защита на адресата на акта не е ограничено, тъй като същият се е възползвал от законовата възможност да оспори административния акт по съдебен ред, като в хода на съдебното производство не е представил доказателства, които ако бяха представени в хода на административното производство биха довели до непостановяването на акта, респ. до постановяване на акт с различно съдържание.

Процесната оспорена заповед е издадена с посочено правно основание чл.194 ал.1 от ЗУТ. Именно на плоскостта на тази разпоредба следва да се прецени осъществени ли са визираните в нея предпоставки. Във връзка с наведените в жалбата доводи, че не се касае за спешни и неотложни действия, следва да се посочи, че разпоредбата на чл. 194, ал. 2 от ЗУТ в случая е неотнормима, тъй като, видно от съдържанието на заповедта, същата не касае извършване на дейности и мероприятия при бедствия, аварии, катастрофи и изпълнение на комплексни геозащитни проекти, тъй като за проблеми с наводняване в имотите се съобщава още през декември 2020г, когато са подадени първите сигнали и молби.

Основният спор между страните се свежда до разрешаването на въпроса относно съществуването на материално административно правоотношение, чието съдържание е задължението на адресатите на оспорения административен акт да осигурят свободен достъп до собствените си имоти за извършване на работи от категорията на визираните в чл. 194, ал. 1 от ЗУТ и корелативното му правомощие на ответника да нареди достъпа. Цитираната норма на ЗУТ обуславя възникването на правомощието на кмета на общината от необходимостта от извършване на неизчерпателно изброени видове работи /проучвателни, проектни, строителни и др./. Изискване към тези работи е те да са предписани или разрешени. Качествата на работите, за които се предоставя достъпа са в отношение на алтернативност - необходимо и достатъчно е наличието на едно от тях. В хипотезата на предписани дейности не е елемент от правопораждащия фактически състав на правомощието по чл. 194, ал. 1 от ЗУТ наличието на разрешение за тях. Следователно, чл. 194, ал. 1 от ЗУТ вмениява задължение за собствениците (респ. обитателите) на недвижими имоти да осигуряват свободен достъп в тях, само за извършване на работи във връзка с устройството на територията, които са разрешени или предписани. Тоест, свободният достъп, по смисъла на цитираната разпоредба, следва да е определен в конкретни времеви и пространствени параметри, и на основание разрешени или предписани строителни работи от съответния административен орган, предхождащи издаването на заповедта. Както се посочи в случая е визиран обема на строителните работи и срокът на разрешеното право на свободен достъп.

В конкретната хипотеза разпореденото със заповедта осигуряване на достъп в съсобствения на жалбоподателя имот е за "полагане временно гофрирани Р. тръби Ф 200 с дължина около 150м. в изкоп с дълбочина 1 м и ширина 1 м по трасето

на прекъснатото оттичане, което трасе е с дължина 150 м. по ул. Абанос, с начало [улица]и край [улица]. След полагане на тръбите ще бъде извършен обратен насип и ще бъде възстановено състоянието на терена.“ Това описание е достатъчно за съда да установи вида на строителните или монтажните работи, които подлежат на извършване вкл. и в имота на жалбоподателя. При така зададените параметри съдът намира, че се касае за изкоп и насип с дълбочина или височина 1 м и с площ 150 кв.м. /математически площта се изчислява като се умножи ширината по дължината, тоест 1 м ширина по трасето по 150 м. дължина на трасето/. Тоест, надхвърля се допустимата по см. на чл.151 ал.1 т. 5 от ЗУТ площ до 30 кв. за изкопи и насипи с дълбочина или височина до 1 м, за които не се изисква разрешение за строеж. В съвкупност на установените работи – изкоп и насип с площ 150 кв.м., тоест над допустимите 30 кв.м., същите представляват строеж по смисъла на закона, който не попада в рамките на изключението по чл. 151 ал. 1 т. 5 от ЗУТ, за който не се изисква разрешение за строеж. Следователно за изброените в заповедта дейности се изисква разрешение за строеж по арг.на противното от чл.151 ал.1 т.5 ЗУТ. Описаните дейности попадат под разрешителен режим. Няма данни по делото за посочените строителни дейности да е издадено разрешение за строеж. След като за дейностите описани в заповедта не е налице издадено разрешение за строеж, каквото се изисква съобразно посочените по-горе мотиви, то не е налице една от материално правните предпоставки за издаването ѝ. Доколкото по делото няма представени подобни строителни документи – предписание, одобрени строителни книжа и т.н. съдът намира, че на това основание заповедта на кмета на район В. е незаконосъобразна.

В допълнение нормата на чл. 194, ал. 1 от ЗУТ не поставя изискване за непостигнато съгласие между собствениците на имотите като условие за издаване на заповедта, тъй като не се касае за учредяване на сервитут, а за осигуряване на временен достъп и то във връзка с дейности по устройство на територията, какъвто е процесният случай. Ето защо, липсата на съгласие от страна на собствениците на засегнатите имоти за разпоредения достъп е ирелевантно за законосъобразността на заповедта.

С оглед горното, че за описаните строителни дейности не е налице издадено разрешение за строеж, каквото се изисква с оглед характера и параметрите им, то не е и налице една от предпоставките по чл.194 ал.1 от ЗУТ, а именно „разрешени“ строителни работи. Осигуряването на достъп е допустимо, само ако дейността е разрешена или предписана. Заповедта следва да се отмени като незаконосъобразна.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора, и по арг. от чл.143 ал.1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят разноски. Процесуалният представител на ответника обаче, прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 1200 лева. Предвид, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност при сравнение с други дела от този вид, съдът намира възражението за прекомерност за основателно. Съгласно чл. 8, ал. 2, т.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за дела по ЗУТ без определен материален интерес възнаграждението е 900 лв. Ето защо следва да се присъди по-нисък размер на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение, а именно 900 лв. На жалбоподателя следва да се присъдят и разноски в размер на 10 лв. д.т., или общо 910 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172 ал. 2 АПК, ,  
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № РВТ21 РД09-6 от 3.02.2021 на кмета на СО, район  
В..

ОСЪЖДА Столична община да заплати на П. С. В. сумата от 910 лв.  
разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния  
Административен Съд на РБългария в 14 дневен срок от съобщаването му на  
страните.

СЪДИЯ: